

дълбочина като камъкъ и никой плугъ не можеше да проникне въ нея. Дълбокъ страшенъ мракъ се разстла надъ свѣта и само далечнитѣ звезди блещукаха по ледения небесенъ сводъ надъ нещастната земя, напусната отъ слънцето.

Положението на хората ставаше всѣки день по-плачевно и безизходно. „Ние искаме пакъ да работимъ“, се провикнаха хората, ние искаме свѣтлина и топлина, облаци и вѣтръ, зелени гори и зсѣяни полета, птичи пѣсни и миризливи цвѣта, ние искаме да дойде слънце на синьото небо, искаме слънцето, което прави хората да бждатъ весели, щастливи и богати!“

Водителитѣ, които бѣха докарали това нещастие, които спрѣха всички машини и сковаха всички ржце въ бездействие и които бѣха направили заговоръ противъ слънцето, — се противопоставиха на множеството, защото бѣха си скрили много вжглища и други нѣща, и си живѣеха добре въ една колиба навжтре въ гората.

Най-после настана день, когато издържливостъта на хората стигна крайния си предѣлъ и по-нататкъ не можеше да отиде. Грамадни тълпи се отправиха къмъ кжщата на съзаклятницитѣ, хванаха ги и ги набиха.

„Искаме да работимъ и слънцето да грѣе!“ — ечеше изъ цѣлата страна гласътъ на тълпата.

Когато слънцето чу това, то разбра, че хората сж станали пакъ умни, и съвеселитѣ си зари изскочи на небесния сводъ отъ хоризонта, и прострѣ надъ свѣта своята топла мантия.

Хората стояха ослѣпени отъ свѣтлината и се грѣеха на хубавото слънце. Новъ животъ заигра въ мършавитѣ отслабнали тѣла. Хиляди чудеса